Pregaria.cat

Entrada

La teva veïna Laura

La Laura té uns 18 anys. És la teva veïna del tercer primera. Fa pocs dies la vas trobar a la porteria... en una cadira de rodes. Intentava baixar per la rampa i es notava que no sabia manejar bé l'aparell. La vas ajudar el millor que vas saber, i li preguntes: "què et passa, Laura ?". "Un accident de moto". "Buf !!. I, ... en tens per a molt de temps ?". "No ho saben, depèn..."
No has pogut treure del cap aquesta breu conversa. Cada dia hi penses. Ja sabies que aquestes coses passen, però què n'és de diferent, què nou que és quan li passa a una veïna, a una persona que coneixes.
Anava amb moto. Va tenir un accident, potser una topada. Pot ser que estigués distreta, pot ser culpa d'un cotxe, a lo millor es va anar ficant a la cua que estava davant del semàfor. També es possible que girés agosaradament per no atropellar a un vianant, o va relliscar...o...o.. El que sí és cert que una estona abans ni podia imaginar el que passaria. Uns segons abans respirava normal, movia el cos, tenia vitalitat arreu. I en uns moments li pot canviar la vida. Un segon, un mal segon, un tràgic segon.
També és possible que estigui impedida de forma temporal. Segur que els pares faran tot el possible. Hi ha recuperacions increïbles. Necessitarà temps, força de voluntat, ajuda , sí, molta ajuda unida a la seva decisió.
O potser sigui una situació definitiva. Que fort ! Tan jove ! Segur que ho tindrà que anar integrant amb crisis diverses. Alguna matinada pensarà que tot ha sigut un somni....El realisme més dur s'anirà imposant, fins que vagi coneixent altres persones que se'n han anat sortint i avui viuen en harmonia suficient amb la realitat.
No et treus del cap tota aquesta qüestió. Penses amb els seus pares i la germana petita, amb els amics de la Laura... amb la feina que havia començat a la sabateria, el contracte temporal, que segur que no serà renovat. Penses i penses.... fins que avui diumenge quan sorties de casa ella entrava, acompanyada de la seva mare, i estava rient i fent broma. Se la veia contenta i es movia amb agilitat a la seva cadira.
Caminant pel carrer et venia una senzilla idea: quin valor més notable la salut !. Quina cosa més extraordinària el poder caminar, anar on vols, trobar-te bé. Que estúpids que som de viure angoixats, preocupar-nos per tantes bestieses... i no valorar el molt que tenim.
Per fi, quan ja eres a la parada del metro és quan et va venir la inspiració. La pregunta important sobre la Laura no és el que ha passat, ni com se'n sortirà.... la pregunta és: puc fer quelcom per ella?

Per anar més a fons en el tema: Mateu 25, 31-46.